

- **STYL UČENÍ** (žáka, studenta, člověka) OBECNÁ
CHARAKTERISTIKA
- **způsob, jakým si osvojuje** (nové – částečně nové)
  - **poznatky, znalosti (ty pak nazýváme vědomosti),**
  - **činnosti (osvojené činnosti pak nazýváme dovednosti)**

a současně s tím rozvíjí své schopnosti, přijímá určité hodnoty, zaujímá vztahy (utváří své postoje) atd.
Pokud dokáže VNITŘNĚ INTEGROVAT, synteticky propojit
a FUNKČNĚ POUŽÍVAT všechny uvedené kvality
v osobním
i profesním životě, stává se postupně kompetentním.
- **(Kompetence nemá hranic a její kvalitu lze stále zlepšovat...)**

- **Každý jedinec se učí jiným způsobem, jiným stylem...**
Postupy, které si jedinec volí se liší svou strukturou, posloupností, kvalitou, pružností aplikace, vznikají na vrozeném základě (kognitivní styly) a rozvíjejí se spolupůsobením vnitřních a vnějších vlivů. Můžeme v nich proto rozlišit složku kognitivní, motivační, sociální a autoregulační.
- **VELMI DŮLEŽITÉ PRO UČITELE I RODIČE je:**
- **Styly se dají ovlivnit a měnit, třebaže ne snadno ani rychle!** Styl učení je tedy specifický způsob učení, *kterému v daném období žák dává přednost, kterého běžně používá v různých učebních situacích (Mareš, 1986/7).*

STRATEGIE UČENÍ

V rámci učení používá učící se jedinec různé **metody**, prostředky (včetně technických), různě je kombinuje, volí různá pořadí, mění posloupnost (např. jednou začne čtením textu, jindy psaním poznámek atd. atd); hovoříme tedy o tom, že **v rámci svého stylu učení člověk volí** (zpravidla případ od případu, podle situace) různé **STRATEGIE UČENÍ**.

- **POVRCHOVÝ HLOUBKOVÝ**

UTILITÁRNÍ

- **motivace**
- absolvovat   hluboký zájem   získat nejlepší
vyhnout se neúspěchu   pochopení důležitosti   známku
- **záměr**
- splnit požadavky   skutečně porozumět   uspět za každou cenu
- **proces**
- “odříkat“   uvažuje, srovnává,   podle situace
reprodukovat   přemýšlí o aplikaci
- **výsledky**
- zpravidla zapomene   umí použít, dovede rozporuplné (+ i -)

Interpretace stylů učení

- **Konvergentní styl učení**

Největší síla tohoto přístupu se projevuje při řešení problémů, při rozhodování a při aplikování nápadů v praxi. Jedinec tohoto stylu vyniká v situacích, jakými jsou konvenční testy inteligence, kde je jen jedna správná odpověď nebo řešení. Ten, kdo preferuje tento styl učení, používá nový poznatek či informaci jako základ pro hypotetické deduktivní uvažování o problému. Upřednostňuje technické úlohy a problémy před problémy sociálními a interpersonálními.

- **Divergentní styl učení**

Největší síla tohoto přístupu spočívá ve schopnosti imaginace a uvědomění si smyslu a hodnot. Projevuje se jako schopnost podívat se na konkrétní situaci z různých perspektiv a spojit mnoho různých souvislostí do smysluplného celkového obrazu. Styl se nazývá divergentním (rozbíhavým) proto, že člověk tohoto typu vyniká v situacích, kdy je potřeba generovat velké množství podobných alternativních nápadů jako např." v brainstormingu. Člověk této orientace se zajímá o lidi, o pocity a upřednostňuje imaginativnost.

- **Asimilační styl učení**

Největší síla tohoto stylu leží ve schopnosti vytvářet teoretické modely a spojovat (asimilovat) odlišná pozorování do jediného integrujícího vysvětlení. Podobně jako u konvergenčního stylu se tento způsob zaměřuje méně na lidi a více na ideje a abstraktní koncepty. O idejích se uvažuje více v teoretické než praktické rovině. Pro člověka s tímto stylem je důležité, aby teorie byla logická a přesná.

Člověk s tímto stylem řeší problém intuitivně, často chybně, informace hledá radši u jiných lidí, než by sám analyzoval situaci.

- **Akomodační styl učení**

Největší síla této orientace na aktivitu a konkrétnost spočívá ve schopnosti okamžitě reagovat, plnit úkoly a vyhledávat nové zkušenosti. Lidé s touto preferencí vítají nové příležitosti a rádi riskují.

Tento styl se nazývá akomodační (přizpůsobivý), protože je nejvhodnější v situacích, kdy se člověk musí přizpůsobit měnícím se podmínkám. V situaci, kdy teorie nebo plány nekorespondují s fakty, takový člověk nejpravděpodobněji změní plán nebo teorii. Naopak člověk s asimilačním stylem nejpravděpodobněji změní fakta, ne však svoji teorii.